

KNOTWILGEN

Ze werden geknot, maar niet de mond gesnoerd.
Diep in de wortels van de boom blijft leven vloeien.
Diep in de stam blijft verbinding met de geknotte takken.
Diep in de kern maakt nieuw leven zich klaar.
Eens zullen er weer nieuwe takken schieten.
Nieuw leven...
weer reikend naar de hemel,
weer ontvankelijk voor de vogels
weer vruchtbaar voor plantjes
weer sierlijk in het landschap.
De mooie knotwil,
niet de mond gesnoerd,
enkel wat geknot
om het sap van het nieuwe leven in zijn kern
weer aan te moedigen
... en wij juichen..

Zo is het ook bij ons,
nu onze vrijheid is geknot,
nu we niet meer gaan en staan waar we willen,
nu we niet meer groeten met een handdruk, een zoen, een knuffel
nu we letterlijk afstand nemen van elkaar
nu we niet meer samen organiseren,
nu we niet meer samen wandelen,
nu we niet meer samen zijn met familie en vrienden...
Maar...
we worden de mond niet gesnoerd,
we worden niet beknot in het geven van vriendschap en liefde aan elkaar,
we schrijven kaartjes
we sturen berichtjes,
we mailen,
we telefoneren,
we zien elkaar via een scherm
we groeten de vreemde op straat,
we posten briefjes om hulp voor te stellen,
we voelen solidariteit en verbondenheid
we zien creativiteit,
we hebben méér tijd voor elkaar,
we merken veel rust,
we kunnen stil worden
we maken tijd voor verdieping,
we leven ANDERS
misschien met nog méér verbondenheid, waardering, respect voor elkaar
maar vooral
met DANKBAARHEID
omdat de andere er is,
omdat we niet alleen zijn
maar ook omdat
de ANDER er is
en HIJ laat ons nooit alleen.

